HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a opta)

9 octombrie 2025*

„Trimitere preliminară – Cooperarea judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță – Competență specială în materie contractuală – Stabilirea instanței competente – Contract de transport aerian încheiat între un consumator și un profesionist – Creanță reprezentând despăgubiri datorate pasagerului ca urmare a întârzierii zborului – Cesionarea acestei creanțe unei societăți de recuperare a creanțelor – Acțiune în despăgubire îndreptată de cesionar împotriva operatorului de transport aerian în fața instanței de la locul de plecare a avionului – Locul executării obligației în cauză – Loc dintr-un stat membru în care, în temeiul contractului de transport, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile”

În cauza C-551/24,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Sąd Okręgowy w Krakowie (Tribunalul Regional din Cracovia, Polonia), prin decizia din 1 august 2024, primită de Curte la 14 august 2024, în procedura

Deutsche Lufthansa AG

împotriva

AirHelp Germany GmbH,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din doamna O. Spineanu-Matei (raportoare), președintă de cameră, și domnii S. Rodin și N. Piçarra, judecători,

avocat general: domnul N. Emiliou,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Deutsche Lufthansa AG, de M. Korcz, radca prawny;

– pentru AirHelp Germany GmbH, de P. P. Gad și K. Żbikowska, adwokaci;

* Limba de procedură: polona.

– pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de J. Hottiaux și S. Noë, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță și a punctului 5 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Deutsche Lufthansa AG (denumită în continuare „Lufthansa”), pe de o parte, și AirHelp Germany GmbH (denumită în continuare „AirHelp”), pe de altă parte, ambele societăți având sediul în Germania, în legătură cu o cerere de plată a unei sume formulată de cea de a doua societate, cesionară a unei creanțe reprezentând despăgubiri datorate unui pasager ca urmare a întârzierii unui zbor, împotriva celei dintâi în fața unei instanțe poloneze.

Cadrul juridic

3 Considerentele (15) și (16) ale Regulamentului nr. 1215/2012 enunță:

„(15) Normele de competență ar trebui să prezinte un mare grad de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului. Astfel, competența ar trebui să fie întotdeauna determinată pe baza acestui criteriu, cu excepția câtorva situații bine definite în care materia litigiului sau autonomia părților justifică un alt punct de legătură. În cazul persoanelor juridice, domiciliul trebuie să fie definit în mod independent, în vederea ameliorării transparenței normelor comune și a evitării conflictelor de competență.

(16) În afară de instanța domiciliului pârâtului, ar trebui să existe și alte instanțe autorizate în temeiul unei legături strânse între instanță și acțiune sau în scopul bunei administrări a justiției. Existența unei legături strânse ar trebui să asigure securitatea juridică și să evite posibilitatea de a se introduce o acțiune împotriva pârâtului în fața unei instanțe dintr-un stat membru care nu era previzibilă în mod rezonabil de către acesta. Acest lucru este important în special în litigiile privind obligații necontractuale care rezultă din încălcări ale intimității și ale drepturilor legate de personalitatea sa, inclusiv privind calomnia.”

4 Capitolul II din acest regulament, intitulat „Competența”, cuprinde printre altele secțiunea 1, intitulată „Dispoziții generale”, și secțiunea 2, intitulată „Competențe speciale”. Articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat, care figurează în această secțiune 1, prevede:

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor respectivului stat membru.”

5 Articolul 5 alineatul (1) din același regulament, care figurează de asemenea în secțiunea 1 menționată, prevede:

„Persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru pot fi acționate în justiție în fața instanțelor unui alt stat membru numai în temeiul normelor enunțate în secțiunile 2-7 din prezentul capitol.”

6 Articolul 7 din Regulamentul nr. 1215/2012, care figurează în secțiunea 2 din capitolul II din acest regulament, prevede:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

1. (a) în materie contractuală, în fața instanțelor de la locul de executare a obligației în cauză;
   (b) în sensul aplicării prezentei dispoziții și în absența vreunei convenții contrare, locul de executare a obligației în cauză este:

   – în cazul vânzării de mărfuri, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile;

   – în cazul prestării de servicii, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile;
   (c) în cazul în care nu se aplică litera (b), se aplică litera (a);

[…]

5. în privința unei contestații rezultate din activitatea unei sucursale, a agenții sau a unei alte unități, în fața instanțelor de la locul unde se află sucursala, agenția sau unitatea în cauză;

[…]”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

7 Din dosarul de care dispune Curtea rezultă că, la 4 aprilie 2023, AirHelp a introdus în fața Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie (Tribunalul Districtual din Cracovia – Krowodrza, Polonia) o acțiune împotriva Lufthansa având ca obiect obligarea acesteia la plata sumei de 250 de euro, majorată cu dobânzi legale, corespunzătoare despăgubirii datorate unui pasager ca urmare a întârzierii unui zbor operat de această companie la plecarea din Cracovia.

8 Lufthansa a formulat opoziție la somația de plată emisă de această instanță și a ridicat o excepție întemeiată pe necompetența internațională a acesteia.

9 Prin ordonanța din 5 decembrie 2023, instanța menționată a respins excepția de necompetență, precum și opoziția.

10 Lufthansa a sesizat Sąd Okręgowy w Krakowie (Tribunalul Regional din Cracovia, Polonia), care este instanța de trimitere, cu un apel împotriva acestei ordonanțe. În susținerea apelului, Lufthansa a arătat că Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie (Tribunalul Districtual din Cracovia – Krowodrza) nu putea invoca în sprijinul competenței sale internaționale privind soluționarea acțiunii în despăgubire nici punctul 1 litera (b) a doua liniuță, nici punctul 5 al articolului 7 din Regulamentul nr. 1215/2012, părțile din litigiul principal nefiind obligate în temeiul unui contract de transport. Pretenția AirHelp ar avea la origine un contract de cesiune de creanță încheiat cu un pasager, acesta din urmă fiind singurul legat față de Lufthansa în temeiul unui contract de transport.

11 Potrivit Lufthansa, instanțele germane sunt singurele competente să soluționeze o astfel de acțiune, în conformitate cu norma de competență generală prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din acest regulament.

12 Instanța de trimitere precizează că este obligată să examineze chiar și din oficiu, în orice stadiu al procedurii, problema competenței sale internaționale.

13 În acest scop, instanța menționată ridică problema aplicabilității articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță și punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 pentru a determina instanța competentă să soluționeze un litigiu care privește recuperarea unei creanțe rezultate dintr-un contract de transport aerian și transferate unei societăți de recuperare a creanțelor în urma unei cesiuni efectuate de un consumator, parte la acest contract de transport aerian.

14 Instanța respectivă arată că practica instanțelor poloneze evidențiază două orientări cu privire la interpretarea acestor dispoziții. O parte a jurisprudenței consideră că, independent de natura contractului de cesiune de creanță în dreptul polonez, dispozițiile menționate permit reținerea competenței instanțelor poloneze pentru soluționarea unui astfel de litigiu. O altă parte a jurisprudenței s-ar întemeia pe particularitățile acestui contract în dreptul polonez pentru a aprecia că aceleași dispoziții exclud competența acestor instanțe.

15 Instanța de trimitere arată că în jurisprudența în favoarea competenței instanțelor poloneze se pune accentul pe legătura strânsă care există între contract și instanța sesizată. Prin urmare, competența acestor instanțe nu s-ar întemeia pe considerente subiective legate de calitatea părților litigiului, ci pe obiectul acestuia, și anume o cerere de recuperare a unei creanțe rezultate dintr-un contract de prestări de servicii sau care este legată de activitatea unei sucursale, a unei agenții sau a unei alte unități.

16 Această instanță precizează de asemenea că din jurisprudența Curții reiese că, pentru a recupera o creanță întemeiată pe executarea unui contract de transport aerian, un reclamant poate sesiza fie instanța de la domiciliul pârâtului, conform articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, fie instanța de la locul unde au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile, și anume instanța competentă de la locul de plecare sau de sosire a zborului în cauză, conform articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din acest regulament. Sub rezerva îndeplinirii condițiilor de aplicare a normelor de competență specială prevăzute în secțiunea 2 din capitolul II al regulamentului menționat, din care face parte articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță și punctul 5 din același regulament, aceste dispoziții și-ar găsi aplicarea chiar și atunci când este vorba despre un litigiu între profesioniști.

17 Cu toate acestea, instanța menționată consideră că această rezervă este necesar să fie interpretată și remarcă în această privință că, potrivit articolului 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, instanța competentă să soluționeze un litigiu în materie contractuală este cea de la locul de executare a obligației în cauză. Or, în cazul cesiunii de creanță, problema care se pune ar fi aceea dacă litigiul privește recuperarea unei creanțe care rezultă din contractul de cesiune sau din contractul de prestare de servicii, în speță un contract de transport aerian.

18 Instanța de trimitere arată că, potrivit dreptului național, un creditor poate, fără consimțământul debitorului, să își cesioneze creanța unui terț, cu excepția cazului în care legea, contractul sau natura obligației se opun. Obiectul unei astfel de cesiuni ar fi dreptul subiectiv al creditorului de a impune debitorului să își execute obligația, ceea ce nu ar include drepturile procedurale ale creditorului, în special posibilitatea de a ridica excepții de necompetență, de prescripție și de compensare, în afară de cazul în care contractul de cesiune prevede acest lucru.

19 Instanța precizează că din contractul de cesiune de creanță vizat de cauza principală rezultă că AirHelp a dobândit numai calitate procesuală activă în vederea executării obligației de despăgubire a cedentului. În consecință, nu se poate considera că, în temeiul acestui contract, AirHelp ar fi dobândit toate drepturile care rezultă din contractul de transport aerian, inclusiv drepturile procedurale de care beneficiază cedentul în calitate de consumator.

20 Prin urmare, s-ar putea susține că profesionistul care dobândește o creanță ce rezultă dintr-un contract de transport aerian nu poate invoca în mod valabil, ca temei al acțiunii sale în despăgubire introduse împotriva operatorului de transport aerian, singurul contract de transport care îl obligă pe cedent față de acest operator de transport, dat fiind că la baza acestei acțiuni se află contractul de cesiune de creanță din care rezultă calitatea sa procesuală activă. În măsura în care cesionarul nu este parte la contractul de transport aerian, raportul contractual ar fi obligatoriu pentru cedent și cesionar, iar nu pentru cesionar și operatorul de transport aerian obligat să achite creanța rezultată din contractul de transport.

21 În acest caz, AirHelp nu se poate prevala de jurisprudența referitoare la competența judiciară în materia contractului de transport aerian invocând articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012, astfel cum a fost interpretat în Hotărârea din 9 iulie 2009, Rehder (C-204/08, EU:C:2009:439), părțile din litigiul principal nefiind obligate printr-un contract de transport.

22 Cu toate acestea, instanța de trimitere arată că din jurisprudența Curții, în special din Hotărârea din 20 mai 2021, CNP (C-913/19, EU:C:2021:399), și din Hotărârea din 21 octombrie 2021, T.B. și D. (Competență în materie de asigurări) (C-393/20, EU:C:2021:871), reiese că o entitate care, acționând în calitate de profesionist, a dobândit o creanță de la o parte mai slabă ar putea invoca articolul 7 din Regulamentul nr. 1215/2012. În lumina acestei jurisprudențe, ar fi, prin urmare, posibil să se admită competența instanțelor poloneze de a soluționa o acțiune în recuperarea creanței unui consumator care rezultă dintr-un contract de transport aerian, dobândită de un profesionist.

23 În aceste condiții, Sąd Okręgowy w Krakowie (Tribunalul Regional din Cracovia) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Acțiunea în recuperarea unei creanțe dobândite în temeiul unui contract de cesiune încheiat cu un consumator de către un profesionist cu sediul social în afara Republicii Polone, prin care se transferă creanța deținută de consumator față de alt profesionist, de asemenea cu sediul într-un

alt stat membru […], [este supusă] competenței internaționale a instanțelor poloneze care rezultă din cuprinsul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță și al articolului 7 punctul 5 din Regulamentul [nr. 1215/2012]?”

Cu privire la întrebarea preliminară

Cu privire la admisibilitatea întrebării în ceea ce privește interpretarea articolului 7 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012

24 Lufthansa a ridicat o excepție de inadmisibilitate a întrebării adresate în ceea ce privește interpretarea articolului 7 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 având în vedere caracterul ipotetic al acestei întrebări, în măsura în care nu s-a susținut în cadrul litigiului principal că sediul său din Polonia a fost implicat în vreun fel în încheierea contractului de transport aflat la originea creanței invocate de AirHelp.

25 În această privință, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să fie utilă instanței de trimitere impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se încadrează întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări. În plus, decizia de trimitere trebuie să indice motivele exacte care au determinat instanța națională să ridice problema interpretării dreptului Uniunii și să considere necesar să adreseze Curții o întrebare preliminară (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 1993, Telemarsicabruzzo ș.a., C-320/90-C-322/90, EU:C:1993:26, punctul 6, Hotărârea din 8 septembrie 2009, Liga Portuguesa de Futebol Profissional și Bwin International, C-42/07, EU:C:2009:519, punctul 40, precum și Hotărârea din 29 iulie 2024, LivaNova, C-713/22, EU:C:2024:642, punctul 54).

26 Așa cum prevede articolul 94 literele (a) și (c) din Regulamentul de procedură al Curții, o cerere de decizie preliminară trebuie să cuprindă, printre altele, o expunere sumară a faptelor pertinente sau cel puțin o expunere a circumstanțelor factuale pe care se întemeiază întrebările, precum și o expunere a motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau la validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii și legătura pe care instanța de trimitere o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului principal.

27 Trebuie amintit în speță că articolul 7 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 stabilește, în ceea ce privește contestațiile referitoare la activitatea unei sucursale, a unei agenții sau a oricărei alte unități, o normă de competență specială în favoarea instanței de la locul unde se află sucursala, agenția sau unitatea în cauză.

28 Este necesar să se arate că, în pofida faptului că instanța de trimitere face referire la acest articol 7 punctul 5 atât în motivarea cererii de decizie preliminară, cât și în întrebarea adresată Curții, această instanță nu menționează nicio informație factuală privind acte referitoare la exploatarea vreunei sucursale, agenții sau a oricărei alte unități a Lufthansa în Polonia ori angajamente asumate de acestea în numele Lufthansa, precum o eventuală implicare a acestor entități în încheierea contractului de transport aerian vizat de cauza principală. Deși instanța amintită consacră considerații ample aspectului dacă contractul aflat la originea obligației în cauză, în sensul articolului 7 punctul 1 din acest regulament, este contractul de cesiune de creanță sau contractul de transport, ea nu indică motivele care au determinat-o să ridice de asemenea problema interpretării articolului 7 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012.

29 Instanța de trimitere se limitează să precizeze că este obligată să verifice din oficiu competența sa internațională de a soluționa calea de atac cu care este sesizată. Deși nu se poate exclude ca o astfel de verificare să o poată determina să examineze temeiul competenței prevăzut la articolul 7 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012, nu este mai puțin adevărat că Curtea ar trebui să dispună de informații suficiente pentru a se asigura că interpretarea dreptului Uniunii solicitată prezintă o legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal.

30 Or, în speță, astfel de informații lipsesc. În consecință, în măsura în care întrebarea preliminară privește interpretarea articolului 7 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012, aceasta este inadmisibilă.

Cu privire la fond

31 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o instanță dintr-un stat membru este competentă, în conformitate cu această dispoziție, să soluționeze un litigiu referitor la o acțiune în despăgubire introdusă împotriva unui operator de transport aerian stabilit pe teritoriul unui alt stat membru de o societate cesionară a creanței unui pasager rezultate din executarea unui contract de transport încheiat cu acest operator de transport.

32 Cu titlu preliminar, trebuie amintit, pe de o parte, că Regulamentul nr. 1215/2012 urmărește să unifice normele referitoare la conflictele de competență în materie civilă și comercială prin norme de competență care prezintă un mare grad de previzibilitate. Acest regulament urmărește, așadar, un obiectiv de securitate juridică ce constă în consolidarea protecției juridice a persoanelor stabilite în Uniune, permițând atât reclamantului să identifice cu ușurință instanța pe care o poate sesiza, cât și pârâtului să prevadă în mod rezonabil instanța în fața căreia poate fi acționat în justiție (Hotărârea din 11 aprilie 2024, Credit Agricole Bank Polska, C-183/23, EU:C:2024:297, punctul 40 și jurisprudența citată).

33 Pe de altă parte, sistemul atribuirii de competențe comune prevăzute în capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012 se întemeiază pe norma generală, enunțată la articolul 4 alineatul (1) din acesta, potrivit căreia persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea părților, în fața instanțelor acelui stat. Numai prin derogare de la această normă generală de competență a instanțelor de la domiciliul pârâtului, capitolul II secțiunea 2 din acest regulament prevede un anumit număr de norme de competență speciale, printre care figurează cea enunțată la articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din regulamentul menționat (Hotărârea din 14 septembrie 2023, EXTÉRIA, C-393/22, EU:C:2023:675, punctul 27 și jurisprudența citată).

34 În temeiul normei de competență specială prevăzute de această din urmă dispoziție, instanța competentă să judece o cerere întemeiată pe un contract de prestare de servicii este instanța de la locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile.

35 Rezultă de asemenea din jurisprudență că norma de competență specială în materie contractuală prevăzută la articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012 răspunde unui obiectiv de proximitate și este motivată de existența unei legături strânse între

contractul vizat și instanța chemată să se pronunțe asupra acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 septembrie 2023, EXTÉRIA, C-393/22, EU:C:2023:675, punctul 29 și jurisprudența citată).

36 În lumina acestor considerații trebuie să se stabilească dacă împrejurarea că o creanță rezultată din executarea unui contract de transport aerian încheiat între un consumator și un profesionist a fost transferată de acest consumator unei societăți specializate în recuperarea creanțelor pasagerilor aerieni este de natură să împiedice aplicarea articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2912 pentru a determina instanța competentă să soluționeze o acțiune în despăgubire introdusă de societatea cesionară împotriva operatorului de transport aerian.

37 În această privință, așa cum reiese din cuprinsul punctului 35 din prezenta hotărâre, norma de competență specială prevăzută la acest articol 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță nu urmărește să protejeze partea mai slabă dintr-un raport contractual, această normă nefiind stabilită în considerarea calității părților contractante, ci se întemeiază pe existența unei legături strânse între instanța sesizată și contractul în cauză. În aceste condiții, împrejurarea că creanța consumatorului reprezentând despăgubiri a fost transferată unui profesionist nu are incidență asupra aplicării normei menționate.

38 Astfel cum a precizat Curtea în cadrul unui litigiu privind creanțe care țin de materia delictuală sau cvasidelictuală, o cesiune de creanțe efectuată de creditorul inițial nu poate în sine să aibă incidență asupra determinării instanței competente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, punctul 58, și Hotărârea din 21 mai 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, punctul 35).

39 În mod analog, un litigiu privind recuperarea unei creanțe rezultate din executarea unui contract de prestări de servicii continuă să prezinte o legătură strânsă cu locul de executare a obligației în cauză, și anume locul dintr-un stat membru unde, în temeiul acestui contract, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță, chiar dacă această creanță a făcut obiectul unei cesiuni către un terț.

40 Această interpretare permite garantarea securității juridice și a previzibilității, în special pentru pârât, în materie de competență judiciară, care reprezintă obiective urmărite de Regulamentul nr. 1215/2012, așa cum rezultă din considerentele (15) și (16) ale acestuia, în măsura în care instanța competentă să soluționeze o astfel de acțiune va fi întotdeauna cea de la locul unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile, independent de existența unei cesiuni a creanței rezultate din acest contract.

41 În speță, din dosarul de care dispune Curtea reiese că AirHelp a dobândit o creanță rezultată din executarea unui contract de transport aerian încheiat între un consumator și Lufthansa, având la origine întârzierea unui zbor asigurat de această companie aeriană cu plecare din Cracovia și cu destinația Nisa (Franța), cu o legătură la München (Germania), aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

42 În măsura în care locul de plecare al acestui zbor corespunde unuia dintre locurile de prestare principală a serviciilor care fac obiectul acestui contract și asigură, prin urmare, legătura strânsă impusă de normele de competență specială enunțate la articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 între contractul menționat și instanța în a cărei rază teritorială se află locul

respectiv, instanțele poloneze sunt competente să soluționeze acțiunea principală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 februarie 2022, LOT Polish Airlines, C-20/21, EU:C:2022:71, punctul 20).

43 Nici particularitățile contractului de cesiune de creanță în discuție în litigiul principal, nici lipsa unei legături contractuale între părțile litigiului nu sunt de natură să repună în discuție această competență.

44 Pe de o parte, împrejurarea că, așa cum reiese din decizia de trimitere, în temeiul contractului de cesiune de creanță în cauză, consumatorul cedent nu transmite, potrivit dreptului polonez, drepturile sale procedurale profesionistului cesionar nu este relevantă pentru aplicarea normei de competență prevăzute la articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012. Astfel, această normă se întemeiază pe obligația în cauză, și anume pe obiectul litigiului, determinat de cel al contractului respectiv, contractul de cesiune de creanță conferind cesionarului numai calitatea procesuală activă.

45 Pe de altă parte, în ceea ce privește împrejurarea că părțile din cauza principală nu sunt direct obligate printr-un contract, evocată atât de instanța de trimitere, cât și de Lufthansa în observațiile sale scrise, trebuie arătat că, în măsura în care contractul de cesiune conferă cesionarului drepturile de care beneficiază cedentul față de operatorul de transport și, prin urmare, pe cel de a iniția o procedură de recuperare a creanței rezultate din contractul de transport aerian, nici această împrejurare nu este de natură să împiedice aplicarea normei de competență prevăzute de această dispoziție.

46 Având în vedere toate aceste motive, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o instanță dintr-un stat membru este competentă, în conformitate cu această dispoziție, să soluționeze un litigiu referitor la o acțiune în despăgubire introdusă împotriva unui operator de transport aerian stabilit pe teritoriul unui alt stat membru de către o societate cesionară a creanței unui pasager rezultate din executarea unui contract de transport încheiat cu acest operator de transport, în măsura în care această instanță este cea de la locul unde, în temeiul acestui contract, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile.

Cu privire la cheltuielile de judecată

47 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

Articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

trebuie interpretat în sensul că

o instanță dintr-un stat membru este competentă, în conformitate cu această dispoziție, să soluționeze un litigiu referitor la o acțiune în despăgubire introdusă împotriva unui operator de transport aerian stabilit pe teritoriul unui alt stat membru de o societate cesionară a creanței unui pasager rezultate din executarea unui contract de transport încheiat cu acest operator de transport, în măsura în care această instanță este cea de la locul unde, în temeiul acestui contract, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile.

Semnături